Η απομάκρυνσις από τον Θεόν (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Απριλίου, 2016

ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν κοσμικῶν καὶ ἄπιστων ἀνθρώπων; Ἤ καλύτερα ποιὸν θεωροῦν μεγαλύτερο ἐχθρό τους; Εἶναι φοβερὴ ἡ ἀπάντηση. Θεωροῦν τὸν Θεό, γιατὶ τοὺς ἐμποδίζει στὴν ἀκόρεστη ἡδονή, στὴ φιλοδοξία καὶ τὴν πλεονεξία. Δὲν θέλουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐμπόδια στὴν ἱκανοποίηση τῶν ἁμαρτωλῶν τους παθῶν, δὲν ἀναγνωρίζουν ἠθικὲς ἐντολὲς καὶ ἀρνοῦνται κάθε περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας τους, γι᾽ αὐτὸ κι ἔχουν κηρύξει πόλεμο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κληρικῶν. Προσπαθοῦν νὰ θέσουν στὸ περιθώριο καθετί ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὸν Θεό -ὁ ὁποῖος γι᾽ αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει!- καὶ κινοῦνται χωρὶς σαφῆ προσανατολισμό. Ἄλλοι ἔχουν **πολιτικὲς ἰδέες** καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπικράτησή τους, προκειμένου ὁ λαὸς νὰ εὐημερεῖ καὶ νὰ ζεῖ μέρες εὐτυχίας, ἄλλοι ὑπερτονίζουν τὴν πνευματικὴ ἀξία τοῦ **πολιτισμοῦ**, ἄλλοι μεθοῦν μὲ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς **ἐπιστήμης** καὶ τῆς **τεχνολογίας** καὶ γενικὰ μὲ κάθε ἐπιτυχία, ποὺ ἐντυπωσιάζει. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἔχουν **σχετικὴ ἀξία** καὶ δὲν ἐξασφαλίζουν ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὴ ζωὴ καλύτερη. Δὲν δίνουν νόημα στὴ ζωή. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἡ κατάσταση τῆς κοινωνίας εἶναι ἀποκαρδιωτική. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνυψώνονται, δὲν ἀποκτοῦν ἀρετές, δὲν πιστεύουν, στὴν ἄλλη ζωὴ καὶ δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἡ δυστυχία τοὺς συνοδεύει παντοῦ. Εἶναι **ἀποτέλεσμα τῆς ἀπομάκρυνσής τους ἀπὸ τὸ Θεό**.

Ὁ ἀείμνηστος **γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος** ἔλεγε ὅτι **ἡ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων ὀφείλεται στὴν ἀπιστία τους**. Εἶναι χαρακτηριστικὰ τὰ λόγια του: «*Παντοῦ θλίψη, παντοῦ στενοχώριες, παντοῦ στεναγμοί, πόνοι καὶ θάνατοι. Μεγάλη ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Νόμισαν οἱ ἀχάριστοι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τὶς βλασφημίες, ποὺ κάθε μέρα ἐξεστόμιζαν ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα στόματά τους. Νόμισαν ὅτι δὲν βλέπει τὶς ἀσωτεῖες, τὶς ἀδικίες, τὶς πλεονεξίες, τοὺς δόλους, τὶς συκοφαντίες. Πλανήθηκαν οἱ σκοτισμένοι, προτίμησαν περισσότερο τὸ σκότος ἀπὸ τὸ φῶς, τὸν διάβολο ἀπὸ τὸν Χριστό, τώρα πληρώνονται, λαμβάνουν τὴν τιμὴ τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα ἐργάστηκαν. Θερίζουν ὅ,τι ἔσπειραν. Τρυγοῦν τοὺς καρποὺς τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀπιστίας καὶ ἀκολασίας τους. Δυστυχῶς δὲν μετανοοῦν, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὸν Θεό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπομακρύνθηκαν. Ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς τους, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν, βούλωσαν τὰ αὐτιά τους, γιὰ νὰ μὴ ἀκοῦν, πωρώθηκαν, σκληρύνθηκαν, ἔπεσαν οἱ ταλαίπωροι σὲ τέλεια ἀναισθησία*'» (Γνωριμία μὲ τὸν γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο, Θεσ/νίκη 2014, σελ. 150-151).

Μακάρι κάποτε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιστρέψουν στὸν Θεὸ καὶ νὰ γίνουν συνειδητοὶ

χριστιανοί. Νὰ βροῦν δηλ. τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ πνευματικὰ ὅπλα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιμετωπίζουν τὶς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου καὶ τὰ προβλήματα, ποὺ θὰ παρουσιάζονται στὴ ζωή τους.

(Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος", 15/1/2016)